

PARAULES DE VIDA

L'extraordinari de la vida cristiana

L'evangelista Lluc, després de les benaurances, que ja vam comentar la setmana passada, ens transmet una sèrie de paraules de Jesús que d'una manera més ampliada trobem també en el Sermó de la Muntanya de l'evangeli de Mateu. Són el seu ensenyament sobre allò que ha de distingir la vida dels deixebles de la d'aquells que no segueixen a Crist. Estem davant unes exigències sorprenents per la seua radicalitat i perquè suposen la superació de qualsevol lògica humana en les relacions interpersonals.

Molts pensen que un bon cristià és aquell que no fa mal a ningú. Redueixen la vida cristiana al compliment dels manaments que ens prohibeixen matar, adulterar, mentir, robar, etc... Per tant, es fonamentaria en una sèrie de prohibicions per a no fer mal als altres. Això no és prou per a ser cristià. Qualsevol persona que actua guiada pel sentit comú sap que no ha de fer als altres allò que no vol que li facin a ella.

Les exigències del deixeble de Crist tenen un caràcter positiu: ha de fer als altres tot el bé que pugui, allò que li agradaria que feren amb Ell. Aquesta exigència té també una lògica humana: en el fons tots entenem que no podem exigir que es faça per nosaltres allò que no estem disposats a fer pels demés. Aquesta actitud, sent més positiva que l'anterior, també suposa posar límits a l'amor, perquè un no estaria obligat a fer el bé si sap que no li correspondran. Jesús ens recorda que actuar d'aquesta manera no té cap mèrit: també els pecadors fan el mateix.

La qüestió que està en el fons d'aquest ensenyament de Jesús és la dels límits per estimar: fins a on he d'arribar en l'exigència de viure l'amor

al proïsme? Quantes vegades he de perdonar al germà que m'ofèn? En la resposta que Jesús dona a aquestes qüestions trobem lo propi de la vida del creient: estimar als enemics, fer el bé als qui ens odien, beneir als qui ens maleeixen, pregar pels qui ens calumnien. Dietrich Bonhoeffer, un gran teòleg luterà assassinat pel règim nazi, comenta així aquesta exigència evangèlica: «Estimar l'enemic és un obstacle insuportable per a l'home natural. Està per damunt de les seues forces, i xoca contra el seu concepte del bé i del mal. El que Déu vol en la seua llei és que es vença a l'enemic estimant-lo».

Com pot el cristià vèncer aquest obstacle? En primer lloc descobrint que aquest comportament

que se'm demana és el que ha tingut Déu amb mi: la seua misericòrdia ha sigut infinita i, per això, aquesta manera d'actuar és la d'aquells que són fills seus, ja que Ell és bo amb els malvats i desagrats. En segon lloc mirant a Crist, que des de la creu va mostrar com estimava els seus enemics en pregar pels seus perseguidors. Bonhoeffer afirma que l'oració pels enemics és l'acte d'amor més gran, perquè en ella «ens posem al costat de l'enemic, estem amb ell, en favor d'ell, davant Déu».

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La darrera benedicció de l'avi

Havia arribat als noranta-cinc anys. Li agradava participar a les festes familiars i sentir-se envoltat de fills, nets i besnets. Era la seva família, la que construïren ell i la seva esposa, més els que s'hi van anar afegint. Cristià de convicció i de pràctica, estimava el Déu de Jesús amb una fe profunda, arrelada. La vivia i la testimoniava. En una trobada dels dies nadalencs, eren a taula tota la família, una bona colla. Hi havia força gatzara infantil. Observà que alguns començaven a menjar. No havien beneït la taula. Discretament, amb veu fluixa, la que li restava —no en tenia gaire més—, esgranà la pregària de benedicció. Una filla que se n'adonà, comentava: «No volgué posar ningú en evidència, però beneï la taula i a tots nosaltres. Fou la seva darrera benedicció». Unes setmanes

després traspassà. «Digna't beneir ara el casal del teu servent perquè es perpetui per sempre davant teu. Tu, Senyor Déu, ho has promès. Fes que sigui beneït per sempre el casal del teu servent!» (2Sa 7,29a).

El que s'esqueia, entorn la taula en aquell ambient de festa, era demanar la benedicció del Pare de tots. L'avi ho havia après dels pares i, en aquell moment, com ho havia fet tantes vegades, volia donar gràcies a Déu per les persones aplegades, demanar «que s'estimin i ajudin, que els doni la seva pau i els beneeixi. Que no els falti el pa de cada dia i que el sàpiguen compartir amb els qui no en tenen». L'avi ho tenia après i ben present. Compartir el pa i la vida. En els seus anys de plenitud de forces se sentia compromès a fons en les dificultats dels altres i hi

responia generosament i amb discreció. Servei als altres que, un cop jubilat, el portà a col·laborar com a voluntari en una entitat assistencial, amb entusiasme i dedicació. «I no paraven de beneir Déu amb cants d'acció de gràcies, proclamant les grans meravelles que havia fet» (Tb 12,22). Estimar i servir els altres. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones, ni l'una ni les altres li eren indiferents.

L'avi és en mans de Déu. Als fills i els nets els correspon guardar-ne el record, el testimoni i els ensenyaments: estimar Déu i estimar profundament els altres. El dolor, el sentiment d'absència de la persona estimada, l'enyor de la seva proximitat els ha d'omplir de pau.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Lo extraordinario de la vida cristiana

El evangelista Lucas, después de las bienaventuranzas, que ya comentamos la semana pasada, nos transmite una serie de palabras de Jesús que de un modo más ampliado encontramos también en el Sermón de la Montaña del evangelio de Mateo. Son sus enseñanzas sobre lo que debe distinguir la vida de los discípulos de la de aquellos que no siguen a Cristo. Estamos ante unas exigencias sorprendentes por su radicalidad y porque suponen la superación de cualquier lógica humana en las relaciones interpersonales.

Muchos piensan que un buen cristiano es aquel que no hace mal a nadie. Reducen la vida cristiana al cumplimiento de los mandamientos que nos prohíben matar, adulterar, mentir, robar, etc... Por tanto, se fundamentaría en una serie de prohibiciones para no hacer daño a los demás. Esto no basta para ser cristiano. Cualquier persona que actúa guiada por el sentido común sabe que no debe hacer a los demás aquello que no quiere que le hagan a ella.

Las exigencias del discípulo de Cristo tienen un carácter positivo: debe hacer a los demás todo el bien que pueda, aquello que le gustaría que hicieran con Él. Esta exigencia tiene también una lógica humana: en el fondo todos entendemos que no podemos exigir que se haga por nosotros aquello que no estamos dispuestos a hacer por los demás. Esta actitud, siendo más positiva que la anterior, también supone poner límites al amor, porque uno no estaría obligado a hacer el bien si sabe que no le corresponderán. Jesús nos recuerda que actuar de este modo no tiene ningún mérito: también los pecadores hacen lo mismo.

La cuestión que está en el fondo de esta enseñanza de Jesús es la de los límites para amar: ¿hasta dónde debo llegar en la exigencia de vivir el amor al prójimo? ¿Cuántas veces debo perdonar al hermano que me ofende? En la respuesta que Jesús da a estas cuestiones encontramos lo propio de la vida del creyente: amar a los enemigos, hacer el bien a los que nos odian, bendecir a los que nos maldicen, orar por los que nos calumnian. Dietrich Bonhoeffer, un gran teólogo luterano asesinado por el régimen nazi, comenta así esta exigencia evangélica: «Amar al enemigo es un obstáculo insuperable para el hombre natural. Está por encima de sus fuerzas, y choca contra su concepto del bien y del mal. Lo que Dios quiere en su ley es que se venza al enemigo amándole».

¿Cómo puede el cristiano vencer este obstáculo? En primer lugar descubriendo que ese comportamiento que se me pide es el que ha tenido Dios conmigo: su misericordia ha sido infinita y, por ello, este modo de actuar es el de aquellos que son hijos suyos, ya que Él es bueno con los malvados y desagradecidos. En segundo lugar mirando a Cristo, que desde la cruz mostró como amaba a sus enemigos al orar por sus perseguidores. Bonhoeffer afirma que la oración por los enemigos es el acto de amor más grande, porque en ella «nos ponemos al lado del enemigo, estamos con él, en favor de él, delante de Dios».

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

El Pessebre Vivent de Jesús ha fet 33 anys

Així presentava Mn. Vicent Mestre el primer Pessebre Vivent l'any 1986:

«El papa Pius XII visità una parròquia de Roma i demanà al seu rector que es fes una celebració especial amb motiu del sant titular de la parròquia. El capellà, sorprès per la proposta, li contestà: "Santedat, aquesta festa no és tradició". Immediatament, amb un gran somriure, el Papa digué: "M'agraden tant les tradicions que vull crear-ne una de nova".»

Això exactament és el que hem fet a Jesús: Crear una nova tradició, la del Pessebre Vivent de Jesús. Aquest passat 2018 va fer 33 anys.

Pel respecte que es mereix el públic assistent i el missatge que volem transmetre, ens esforcem cada any en renovar el Pessebre. En la darrera edició vam voler retre homenatge al nostre patró sant Francesc, recreant el

primer Pessebre que ell va fer a la muntanya del Greccio. Un centenar d'actors ens vam remuntar a aquella època i, dirigits per sant Francesc, vam actuar com si fos aquell primer Pessebre.

Vam tenir molt bon temps els quatre dies de representació i

ens van visitar més de 1.000 de persones. També va haver altres novetats, com ara una cova nova, el palau d'Herodes, la posada, els doctors de la llei... Estem contents i satisfets.

Els organitzadors del Pessebre Vivent

Trobada de matrimonis de Vilalba dels Arcs i la Fatarella que han celebrat nocces d'or i d'argent

Els matrimonis de Vilalba dels Arcs i la Fatarella que enguany han celebrat les nocces d'or i d'argent es van trobar el dia de la Sagrada Família. Va ser una jornada festiva amb gran alegria celebrada, amb molts records i familiars que ens acompanyaven. A l'homilia vam destacar el paper de la família ja des de l'antiguitat i la importància que té per als cristians.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

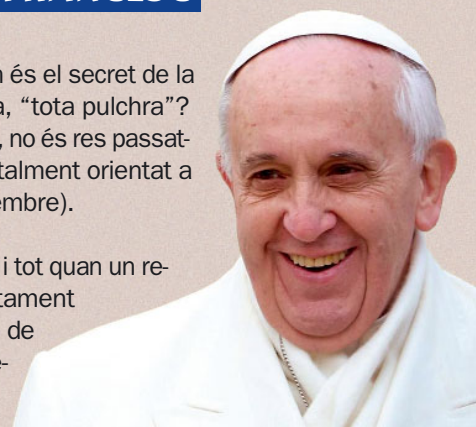

la trobada amb Jesús» (6 de desembre).

@Pontifex: «Estimar Déu vol dir servir el nostre semblant sense reserves i mirar de perdonar sense límits» (7 de desembre).

@Pontifex: «Quin és el secret de la bellesa de Maria, "tota pulchra"? No és l'aparença, no és res passatger, és un cor totalment orientat a Déu» (8 de desembre).

@Pontifex: «Fins i tot quan un resa sol, resa juntament amb tot el poble de Déu» (13 de desembre).

Un Cap d'Any especial amb Taizé a Madrid

La «Peregrinació de confiança a través de la terra» que des de fa 41 anys la comunitat de Taizé organitza arreu del món va fer etapa a Madrid, del 28 de desembre a l'1 de gener passats. La dinàmica que es va viure durant aquells dies és la mateixa que la comunitat viu a la «col·lina» de Taizé. Els pilars de la pregària, el treball i l'acollida generen un ambient que propicia l'encontre amb Déu i els germans. Els joves que hi vam participar vam fer estada a les instal·lacions del col·legi Jesús Maestro de les Germanes Teresianes i al pis d'OCASHA. Les parròquies de San Juan Crisóstomo i del Perpetuo Socorro ens obriren les portes al treball matinal.

La jornada girava entorn els tres moments d'oració: matí, migdia i nit. Els matins estàvem a la parròquia d'acollida on fèiem la pregària del matí i els

diàlegs amb grups de diferents llengües sobre les propostes de la «carta de Taizé», que ens parla en guany de la importància i necessitat de l'hospitalitat.

Al migdia anàvem cap al centre de la ciutat. S'hi feia la pregària a diverses esglésies. Després de dinar, es triava un dels tallers per conèixer i aprofundir en les diverses realitats cristianes d'hospitalitat, acollida, encontre, reconciliació, compromís, etcètera, que concreten tot el treball, diàleg i intencions d'aquests dies. Descobrir com és possible un món diferent viscut amb fe, esperança i caritat és tot un regal.

La jornada acabava als pavellons 4 i 6 d'IFEMA on repartien les menjades i sopàvem per continuar amb l'oració on ens aplegàvem els vora 15.000 joves participants. Tota una experiència! La peregrinació ha fet parada a Àvila i Barcelona abans de tornar cap a Taizé per preparar la propera etapa del 2019, aquesta vegada a Wroclaw (Polònia).

Mn. Ivan Cid

El Col·legi Sagrada Família celebra la seva festa patronal

El Col·legi Sagrada Família es va vestir de festa el diumenge 20 de gener per celebrar la seva festa patronal. Una festa en la qual participen moltes famílies d'alumnes de totes les etapes, des de la Llar d'Infants fins a segon de Batxi-

llerat, i diferents membres de la comunitat educativa.

Va ser una festa presidida pel nostre Excel·lentíssim i Reverendíssim Bisbe, Sr. Enrique Benavent. Un dia on l'acte principal, l'Eucaristia, ens reuneix

a tots plegats en un ambient de pregària i de celebració. Aquest dia els nostres estimats alumnes de Batxillerat agafen un protagonisme principal perquè és el seu últim any entre nosaltres i això fa que es converteixi en un acte molt emotiu. Alguns d'ells i d'elles van començar amb zero anys i ara marxen deixant un raconet als nostres cors.

L'acte sempre s'inicia amb una processó on dos representants de cada classe, des de Llar fins a Batxillerat, porten el fruit d'una reflexió feta a l'hora de tutoria, que cada any depèn del lema que ens presideix tot el curs. Aquest curs és «Mirem-nos als ulls». Aquest any ha sigut un cor on cada aula ha deixat escrita de quina manera ells es miren als ulls.

Durant l'Eucaristia, diferents alumnes han anat participant amb les peticions de perdó, les pregàries, la col·lecta, l'ofertori, l'acció de gràcies... Procurem sempre que participin alumnes de diferents etapes.

Per a acabar, famílies, professors i mestres, alumnes i tots els participants de la missa, podem gaudir d'un aperitiu per passar una estoneta ben agradable compartint les nostres experiències i l'amistat i estima entre nosaltres.

Mn. Tomàs Mor

AGENDA

Del 24 de febrer a l'1 de març, Jesús, Teresianes, exercicis espirituals per al clergat.

Dissabte 2, Jesús, Teresianes, XXIII Jornada de Pastoral Penitenciarària de la CET.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Arpicio, rel.

26. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / SI 36 / Mc 9,30-37]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ Dimecres [Sir 4,12-22 / SI 118 / Mc 9,38-40]. Sant Gabriel

de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Dijous [Sir 5,1-10 / SI 1 / Mc 9,41-50]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

MARÇ

1. ■ Divendres [Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rossend (Salas, 907- Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Al-

bí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dissabte [Sir 17,1-13 / SI 102 / Mc 10,13-16]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / SI 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats màrtirs a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

Diumenge VII de durant l'any (C)

COMENTARI

Estimar els nostres enemics

L'evangeli d'avui és tant clar que gairebé només cal llegir-lo i aplicar-lo a la nostra vida. Diu Jesús: *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen.* Aquí tenim tot un programa de vida molt difícil: estimar els enemics! Si ja ens costa estimar els amics... Però encara continua: *Si algú et pega en una galta, para-li l'altra, si algú et pren el mantell no li neguis el vestit, dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres.* No solament no hem de tornar mal per mal, sinó mostrar el nostre amor fins i tot perdonant qui ens hagi ofès, pregant per ell i donant a tothom qui ens demani sense reclamar allò que és nostre.

La clau de tot la trobem quan Jesús diu: *Sigueu compassius com ho és el vostre Pare;* és a dir, estimeu com ell estima. I ell estima tothom, bons i dolents, agraïts i desagraïts. I no espera cap recompensa. Si actuem així, llavors demostrarem què vol dir, de veritat, ser fills del nostre Pare Déu. Això és el que ens demana el Senyor.

A la primera lectura veiem com David perdona el seu enemic, el rei Saül. Quan podria matar-lo no ho fa: *Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?* I al final li ho repeteix al mateix rei Saül: *El Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.* Tot i que el NT queda molt lluny, David perdona el seu enemic.

Pau a la segona lectura ens recorda que si *abans érem semblants a l'home fet de pols*, és a dir a Adam, que va ser pecador *després serem semblants a l'home que és del cel*, és a dir a Crist que havent ressuscitat ens comunica la vida espiritual i transforma el nostre cos en un cos semblant al seu, un cos ressuscitat. I perquè som semblants al Crist, podem viure com ell, capaços d'estimar els nostres enemics, capaços de tornar sempre bé per mal, capaços de ser misericordiosos com el nostre Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llança. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absolveu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada hacia el páramo de Zif, con tres mil soldados israelitas, para dar una batida en busca de David. David y Abisay fueron de noche al campamento; Saül estaba echado, durmiendo en medio del cercado de carros, la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa estaban echados alrededor. Entonces Abisay dijo a David: «Dios te pone el enemigo en la mano. Voy a clavarlo en tierra de una lanzada; no hará falta repetir el golpe.» Pero David replicó: «¡No lo mates!, que no se puede atentar impunemente contra el ungido del Señor.» David tomó la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se enteró, ni se despertó: estaban todos dormidos, porque el Señor les había enviado un sueño profundo.

David cruzó a la otra parte, se plantó en la cima del monte, lejos, dejando mucho espacio en medio, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Que venga uno de los mozos a recogerla. El Señor pagará a cada uno su justicia y su lealtad. Porque él te puso hoy en mis manos, pero yo no quise atentar contra el ungido del Señor.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos:

El primer hombre, Adán, fue un ser animado. El último Adán, un espíritu que da vida. No es primero lo espiritual, sino lo animal. Lo espiritual viene después. El primer hombre, hecho de tierra, era terreno; el segundo hombre cielo. Pues igual que el terreno son los hombres terrenos; igual que el celestial son los hombres celestiales. Nosotros, que somos imagen del hombre terreno, seremos también imagen del hombre celestial.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A los que me escucháis os digo: Amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os injurian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, déjale también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores lo hacen. Y si prestáis sólo cuando esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. ¡No! Amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; tendréis un gran premio y seréis hijos del Altísimo, que es bueno con los malvados y desagradecidos. Sed compasivos como vuestro Padre es compasivo; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante. La medida que uséis, la usarán con vosotros.»